

Letna plača 2 gold.
Društveniki dobivajo list
brezplačno.

Delaj, nabiraj, pomnožuj.

Učitelji, dijaki
in nepremožni kmetovalci
plačujejo le po 1 gld.

SLOVENSKA ČEBELA.

Družbeni list za prijatelje čebelarstva

po Kranjskem, Štajarskem, Koroškem in Primorskem.

Obseg: Voščena vojska. — Kratko poročilo o 22. občnem zboru avstrijskih in nemških čebelarjev v Lincu 17.—20. septembra. — Vraže čebelarske. — Torbico raznega čebelarskega blaga. — Znamenitost in korist čebelarstva.

Voščena vojska.

Dobro! si bo naj brž vsak bralec naslova mislil. Razne vojske smo že imeli: Pravične in krivične, narodne in zopernarodne; orožne, besedne in pismene; laške, francoske in nemške celó križanske in kršanske (naj več se ve da nekrških); in zdaj imamo slovansko-turško na naši južni meji. Ali vojska voščena! no tega še nismo čuli. Dragi braleci! lahko verjamemo, da vam to ne gré v glavo in radi tudi spoznamo, da je napis malo burkast in če zahtevate, tudi nepravilen. Pa kaj se hoče, saj vsak vé, koliko je dandanes nepravilnega na svetu! Ker pa je čebelar miroljubna stvar, se bomo že brez krvi porazumeli; tedaj popravi vredništvo prostovoljno svojo zmoto ter bo zanaprej naslov dotičnemu članku:

„Vojska o vosku“.

„Vojska o vosku“ — spet ne veliko boljše! Kaka vojska o vosku hoče biti? Ali da je voska premalo, ali da ga je preveč? Premalo, ker mnogo ljudi toži, da je predrago; preveč, ker vsi čebelarji tožijo, da je preceno. Preveč, ker ga še celó po tleh mažejo ter vsak dan po njem hodijo — gotovo zato, da se mlado in staro vsak dan spominja, kakó polzko je vse na svetu in kakó varno je treba hoditi, da se ne pade in se ne poblati ali ne poškodeje ter ne postane padeč neozdravljiv bodisi za telo ali dušo!

E znabiti pa je vojska zato, kateri vosek je boljši, čebelni ali rastlinski; kateri se sme rabiti v cerkvi ali doma? i. t. d., kar je „Slovenska čebela“ že prejšnja leta včasih obravnavala? Ne dragi braleci! zarad vsih teh vprašanj ni vojske, ampak — ! No, saj „Slovenska čebela“ vé da ne vganete, toraj rajše sama pové.

Vojska je nastala — bije se pa se vé da le s peresi — vojska je tedaj nastala med učenimi čebelarji, ali je vosek izdelek čebel ali tvarina, ktero čebele kar našajo, kakor zidarji kamen na kamen, sklad na sklad, dokler je palača, hočem reči sat dodelan? Mislili smo do zdaj vsi čebelarji učeni in neučeni, gosposki in kmetiški, da čebele voščene snovi po rastlinah nabirajo in potem v vosek po svoji na-

ravni in telesni zmožnosti predeljujejo in prekuhujejo: ali motili smo se vsi. Nek gospod pl. Molitor-Mühlfeld je resno na noge stopil ter zatrduje, da vosek je na rastlinah že dodelan in čebele tanke ploščice le nanašajo sklad vrh sklada, dokler je sat dokončan.

Tako nekako smo pisali o začetku druge polovice preteklega leta ter obetali članek nadaljevati, pa nekaj obilnost tvarine, nekaj druge okoljšine so nadaljevanje zadrževale. Po ponovljenju vvida zaradi novih društvenih udov — jih je namreč zelo polovica novih — čujmo naj pred, kaj pravi novi apostelj Molitor-Mühlfeld.

G. Molitor-Mühlfeld modruje nekako tako le:*) Naj več je v naravi voščenih snovi. Vsaka bilka, vsako zelenkasto bliščeče pero rastlin je prevlečeno z voskom. Zato čebele najdejo na rastlinah voska, kolikor ga hočejo in kadar ga potrebujejo. Toraj je tudi popolno napačna misel, da čebele po svoji naravni zmožnosti vosek iz sebe izdelujejo, tako rekoč iz sebe potijo. Čemu tudi tak trud, ko je na vsaki rastlini izdelan vosek ter tenkih peresic ali ploščic povsod na milijone? Narava dobrotno ponuja voščenih ploščic kolikor jih kdo hoče ter le čaka, da kdo pride in odnese, kolikor mu je drago. In res ravno naša pridna čebelica je, ki se teh naravnih dobrot naj bolj marljivo poslužuje. Kadar ji je treba, pride ter si poišče pripravnih voščenih ploščic, si jih z nožicami naloži na hrbet t. j. med zadnje obročke in veselo domú odnese. To delo čebele ponavljajo, dokler se jim potrebno zdi; včasih pa tudi previdno za prihodnost skrbijo ter takih ploščic mnogo nakupičijo po stenah in vratih. Kadar potem čebelice svoje pohištvo zidajo t. j. novo satovje postavljajo, vzamejo take ploščice ter jih s čelusticami in svojo čebelno slino tako dolgo obdelujejo in gnetejo, dokler postane neko vlečljivo testo ter jim ravno prav pride za postavljanje satovja. Čebela dela to ravno tako, kakor osé, ki oglodane lesene nitke s svojo slino združujejo ter gnetejo dokler so za njih gnjezdo pripravno testo.

Da bi čebele vosek izdelovale ali iz sebe potile, že zato ne more biti, ker bi za postavljanje satovja precej že gotovo in pripravno tvarino izdelovale, ne pa le surove snovi, katere morajo še le predelovati, preden jih za satovno postavljanje rabiti zamorejo. Da pa čebele voščene ploščice, katere z nožicami iz pod svojih zadnjih obročkov jemljejo, res predeljujejo in gnetejo, preden satovje stavijo, se lahko vsak čebelar z lastnimi očmi prepriča, če le zamore umeti, kaj in zakaj čebele delajo. Zakaj pa to delajo? Zato, ki čebele ne izdeljujejo voska po svoji lastni naravni zmožnosti, ampak že izdelan, če tudi še surov vosek v svoj panj donesajo ter ga tú za postavljanje satovja obdeljujejo.

Da čebele iz medú ne morajo voska izdelovati, kakor se dandanašnji sploh veruje in uči, se prepričamo tudi iz tega, ker medeni cvetni sok nima voščenih drobcev ali delov v sebi, ampak služi čebelam edino le v hrano in ohranjenje življenja.

Naj bi čebele iz medú vosek izdelovale, bi mogle tudi celo leto satovje postavljati, ker medú imajo celo leto dovolj in v obilnosti. *) Temu pa ni tako. Vosek naberejo le takrat, kadar ga potrebujejo ter satovja postavljajo le takrat, kadar jim vreme dopušča, da zamorejo izletavati in voščene ploščice naberati.

(Dalje prih.)

*) Iz mnogih dopisov, odgovorov in pojasnjenj smo poglavitniše stavke vzeli ter jedro v članek zedinili, ker vse obravnave donašati, bi bilo silno predolgo, za marsikatero bralce tudi predolgočasno. Vredn.

**) Da bi bilo le res; al mnogokrat pomanjkanje trpijo, celo zaradi lakote mrjejo. Vredn.

Kratko poročilo o 22. občnem zboru avstrijskih in nemških čebelarjev v Lincu 17.—20. septembra.

(Dalje).

Potem ima besedo dr. Dzierzon ter razpravlja tretje prašanje:

Kateri pomočki so naj bolj gotovi, da kako čebelno plemo ohranimo čisto in nepokvarjeno? Govornik pravi, da čebelna plemena križem pariti, t. j. nasprotno oplodevanje raznih plemen, ni ravno v nesrečo in škodo, ampak mnogokrat celo v dobiček in v zboljšanje plemena; vendar se pa tudi lahko primeri, da čebelar želi dobro, ptuje plemo neskaleno ohraniti n. pr. laško čebelo. Kakó se to naj lažje doseže? Doseže se namen le prav zgodaj na spomlad in prav pozno na jesen. Zgodaj spomlad še ni trotov v navadnih panjih, tedaj naj si čebelar prizadeva, prav zgodnje matice tujega plemena si prirediti, tako bodo tudi le od lastnih trotov oplodene. Enako se namen doseže, če si prizadevamo prav pozno na jesen matice si prirediti, kadar že panji navadno svoje trote pomoré.

Ker ni bilo nobenega ugovora, je bila reč s tem opravljena in končana. G. Klimke razpravlja potem četrto prašanja:

Kako škodljivosti čebelnega črva v okom priti? Govornik narisa naj pred podobo mnogih nevarnost, katere od raznih straní ljubi čebelici pretijo ter pravi: Naj nevarniši njen sovražnik pa je znana čebelna vešica in njen sin, čebelni črv in čebelar naj si vse prizadene tega sovražnika preganjati in zatirati do smrti, kjer in kadar koli je mogoče. Zato naj čebelar zlasti gleda, da bo imel naj večó snago v panji; vsako nesnago in drobce voščene naj pridno pometa, ker čebelni metulj naj rajši tù noter svojo zalego skriva. Se je pa izležen črv že satovja lotil, ga je težko popolno zatreti. Tú se ne smé počivati, dokler črva ne najdemo in ne zataremo. Pa kaj, ko bi le eden bil, al mnogokrat vse mrgoli! Tú naj se nam ne smili nobedin sat; naj se ne naveličamo satovja vsak dan pregledovati. Če umen čebelar ne pomaga, se čebele ugnjezdenega črva ne odkrižajo in panj je zgubljen; ker čebele se sčasoma pozgubé, naj večkrat pa še panj zapustijo ter popustijo zalego in mèd. Pa ne le čebelam, tudi čebelarju dela nesrečni metulj naj več priglavitice. Kakó si umen čebelar prizadeva lepo satovje za prihodnje čase prihraniti; kakó krvávo ga včasih potrebuje! al čebelni črv mu vse nade in sate predere ter vniči, da poslednjič nima ne voska ne satovja. I. t. d.

Učitelj Lehcen priporoča, da naj si čebelar prizadeva le močne panje v čebelnjaku imeti, ker tak panj sovražnika sam pokončá, slabotneži so mu pa večidel v plen. Da se satovje za prihodnje potrebe ohrani, naj se v posodah večkrat žvepljá in pridno pregleduje.

Prof. Iseke vé iz skušnje, da je pajk s svojo pajčevino prav nevarn sovražnik voščene metulja. Primerilo se je bilo, da je nek panj, v katerem je bilo prazno satovje, pozabil zapreti. Čez dolgo še le se na to spomni ter misli, da ne bo drugzega najdel, kakor malo črvojedine in prepreženega satovja; kadar pa tje pride vidi, da je bil panj namest s skončnico zaprt, čez in čez s pajčevino preprežen, satovje pa je bilo popolno zdravo in nepokvarjeno. (Ko bi se dal pajk udingjati in z nami pogoditi, da bi delal, kakor in kadar bi mi radi, bi že bilo; al če satovje njegovi dobri volji prepustimo, dvomimo, da bi kterikrat dobro opravili. Vredn.)

G. Wächter priporoča satovje v vodi dobro oprati ter ga v brezračnih posodah shranovati. Temu pa g. Deichert ugovarja, da se voda ne dá z lepim iz zatovja spraviti.

G. Gatter iz Beča pravi, da naj boljši pripomoček čebelnega črva odganjati, je petrolej, kamno olje. Tudi on pripoveduje, da po naključji je bilo nekaj satovja v tak sod dejano ter čez dve leti pozabljeno. In glej, ko se sod odpre, je bilo satovje popolno zdravo. (To bi bila lahka pomoč; le treba bo še s skušnjo dokazati, da čebele s toliko tankim nosom bodo s smrdljivim satovjem zadovoljne. Vredn.)

Dr. Heller misli, da satovje se smé brez skrbi v zrak obesiti, le paziti je treba, da se v to vzame samó novo, belo satovje.

G. Hiller temu ugovarja; svetuje pa, naj se med satovje z bencinom napojen papir deva ter tako pokončanja obvaruje.

Zakaj da satovni črv rajše prepreže staro satovje, kakor mlado, belo, se pojasnuje s tem, da črv išče v satovji le gnjiličnih snovi, katerih v voščinah sploh ni, pač pa so v ostankih zalege. Torej tudi umetnega satovja in mladega, belega satovni črv takó ne pokončuje, kakor starega, ker v takem ostankov zalege ni, kakor so pa v vsakem starem satovji in sicer čem starejem tem več.

G. Hilbert pripozna, da se satni črv préd starega satovja lotí, kakor mladega, trdi pa, da tudi mlademu ne prizanese, če starega ne dobí. Svetuje, da naj si dá vsak čebelar narediti omaro, ki se dobro zapera, dile pa naj da namest z barvo ali beležem pobeliti s salmijakovcem ali razkrojenim terpetinom (1 : 10).

In zadnjič še nekdo svetuje, naj se satovje (sat za satom) ovije s pergamentom; ali da se zasuje s peskom, dene v rezanco i. t. d.

Kakor bralci vidijo, je toliko gotovih pomočkov satovje préd satnim črvom zavarovati, da črv po 22. občnem čebelarškem zboru gotovo ne bo več satovja okusil ter bo mogel zarad glada (lakoti) poginiti. Vbog črv! Pri nekaterih nasvetih si nisem mogel kaj, da mi je véasih tudi kaka smešna muha nagajala in jaz sem se ji zarad znane človeške slabosti rajše nasmejal, kakor jo odganjal. Tako n. pr. o nasvetovanem ovijanji satov s pergamentom mi je na misel hodilo, kako so v starodavnih časih mestjani znanega dolenskega mesteca V. se enkrat posvetovali, kakošno obleko bi nosili. Ker se niso mogli zarad premnogih nasvetov zediniti, so sklenili nekega dné iti poslušat ptice, kaj jim porekó. Kakor sklenili, tako storili. Gredó ter na vse ušesa vlečejo, od kod pride ptica in kaj jim pové. Priziblje se naj pred krokar ter veličastno s podnebja vpije: „Škrlat, škrlat, škrlat!“ Dobro; izvrstno; nebeška misel, plokajo V—ni. Kako toplo za zimo! kako lepo za praznike! — kaj takega ne bodo nikjer imeli. Kmalo bi bili sklep enoglasno potrdili, da škrlatasta obleka — topla za zimo in lepa za praznike, — je naj boljša obleka za V—ne., naj bi se ne bil oglasil nek starček, ki je vedel povsod dlako najiti. Možé! jim reče, prav imate: škrlat je izvrstna obleka; ali pomislite, da ga mora vsak plačati, če hoče obleko z njega imeti, s čem bomo pa mi vbogi V—ni toliko drago obleko plačevali? Nam li ne bo pri naših kmetiških opravilih v večo škodo, kakor v dobiček? — Če tudi neradi, vendar so zmajvaje vsi mestjani prikimali ter s škrlatom — ni bilo nič. Kakor nalašč priletí ter jim iz zadrege pomaga neka drobna ptičica, ki je po vejah skakljaje prepevala: „cvirncajg, cvirncajg, cvirncajg“. Sklep je bil storjen in „cvirncajg“ do nedavnih časov obleka V—nov. Se vé da — v novejših časih se je marsikaj spremenilo. Če pa v večo srečo in značajnost — sem ravno premišljeval, ko je predsednik sejo sklenil ter vabil k skupnemu obedu. Radi

smo vhogali, ker bilo je že polu trijeh. Pa še po potu gredé mi je skušnjava nagajala ter na uho šeptala, da bo z nasvetovanim pergamentnim ovijanjem satovja, s panjem s probkovine (les, s ktereга se znani zamaški steklenic izdelujejo) in marsikterim drugim ravno taka, kakor s škrlatasto obleko v V.

Pri obedu se je vršilo vse po navadnem redu takih prilik. Prvo napitnico je sprožil podpredsednik g. Deichert našemu presvitljemu cesarju Francu Jožefu; predsednik dr. Eigner cesarju nemškemu; dež. predsednik knez Meternich je napijal dva in dvajsetemu občnemu čeb. zboru. Potem so se napitnice vrstile hitreje in kasneje, kakor je koga nadušenost vodila ali kadar je kdo žejen bil. Avstrijsko vino je res prav okusno in prijetno. Navadno vino ni močnejše, kakor je naše doljensko da — upam si trditi, da je mnogo doljenskih in metliških vinskih gorice, ki dajejo močnejša vina, kakor pa marsikatero avstrijske in nemške gorice, ki po dolgem in širokem slovijo; al prijetnega okusa našim vinom ne znamo dati. Ker smo v kletarstvu za mnogo, mnogo let zaostali, zaostaja tudi naša vinska kupčija ter deželi mnogo lepega dobička uide. Po obedu je šel, kdor je hotel, na bližnji grič, od kodar je res lep razgled na levo in na desno po donavski strugi in sploh po deželi. Donava je tú že mogočna reka ter nosi tudi mogočne parne ladije, ki bi se zamogle z marsikaterimi morskimi parobrodi meriti. Kteri še niso pred parobrodov vidili, se niso mogli načuditi lepim prostorom in sobanam, ki se tú nahajajo.

Na večer je mesto napravilo čebelarškim gostom večerno veselico z godbo in petjem, kterimu so sledili razni govori. Nek pesnik je v vezanem govoru primerjal delovanje in nehanje človeško s čebelnim ter navodil mnogo visokih in smešnih prizorov. Izvrstno je govoril pastor Rabov s Pomeranskega: „Kdor je enkrat spoznal, tako je med drugim rekel, kdor je enkrat spoznal življenje in delovanje čebele ter čebelar postal, ostane tudi čebelar z enako, ali bolj prav, s čedalje večo ljubeznijo do konca dni svojega zemeljskega potovanja. Čebela je neka blaga stvar, katera razne stanove in razločke v človeški družbi edini in sklepa. Narodnega kavsanja med čebelarji ne čuješ, da celó verski razločki nekako zaostanejo: Čebelarstvo ljudi zedini, ki so sicer politični nasprotniki ter gredó v verskih rečeh lastna pota. Čebelarstvo edini in sklepa ljudi stare in mlade, stanove visoke in nizke, možake bogate in revne, omikane in neomikane. Da — naj se tudi marsikateri nikjer ne unéjo, v čebelarstvu se porazumljajo in kateri so se čebelarje spoznali, so drug na drugega navezani, kakor bi bili od otročjih let tovarši, — kakor bi bili otroci enega očeta. Brez vse skrbi oporekanja smem na prave, umne čebelarje besede sv. pisma obrniti, katere so takrat kristjanom veljale: „Glejte, kako se ljubijo med seboj“. Res bili smo na zborovanji Slovenci in Nemci; Francozi in Lahi; Avstrijani in Prusijani, pa zbodljive besede nismo čuli — s katerim smo vkup zadeli, s tistim smo občevali. Zagrizenost luteranov je znana; tú pa so luteranski pastori z nekakim posebnim nagnjenjem s katoliškimi duhovniki občevali, česar lansko leto nisem bil zapazil. Podpredsednik, sloveč čebelar pastor Deichert, me je še le v Solnemgradu kot duhovnika spoznal ter rekel: Zakaj sem pred to pregledal? Tedaj Vas danes kot tovarša pozdravljam, ker sem pred to dolžnost zamudil. Ne zamerite ter prizanesite moji pozabljivi zanikrnosti. *) Pre 14 dnevi je poslal pisatelju tega nek drug sloveč čebelar svojo obrazno fotografijo z besedami: „V spomin nepozabljivih dni od zbo-

*) Kakó bi bil kak ponemčen liberalni Slovenec o taki priliki rekel?

rovanja v Lincu do ločitve v Monakovem“. Mož je grajščak tam nekje na koncu pruskega kraljestva. Pa — čemú dalje o tem! Kako resnične so besede Rabov-a o čebelarstvu za družbeno življenje in omiko lastnega značaja smo že prvi dan vstanovljenja našega čebelarskega društva izrekli ter v našem listu večkrat ponovljali

(Dalje prih.)

Vraže čebelarske.

O čitanji naslova naj nobedin ne misli, da so vraže čebelarstvu potrebne, kakor kako čebelarsko orodje in da jih zato v „Čebeli“ omenimo; ne, ampak vraže so naj nepotrebniša reč pri čebelarstvu. Dalje naj tudi nobedin ne verje, da imamo mi kake hude in natolecljive misli o naših čebelarjih, kakor da bi bili vražam vdani; ne; tega od nobenega ne mislimo, še naj manj pa od kakega uda našega društva. Nasproti pa spet nočemo tako predrzni biti, da bi hotli zatrdovati ali celó prisegati, da nobedin čebelar, saj gotovo ne kdo naših udov nima kake male vražice, ali saj kake male skušnjavice o tej reči. Bodisi pa že o tem, kakor rado: ali da ima kdo kake skušnjave o teh rečeh, ali znabiti že celó kak košček prazne vere v žepu, ali pa le zamerzo in zasmeh za take bedarije, omenimo čebelarskih vraž vendar saj zato, da izvemo, kako se je čebelarilo nekdam; kaj je našim sprednikom čebelarskim pri njih poslu gotovo pomagalo, kaj pa škodovalo. In zadnjič moram še opomniti, da bralce vsakega natolčevanja obvarujem — naj nikar nobedin ne misli, da tú navodene čebelarske vraže so le slovenske in slovenskih čebelarjev; ne, ne, so tudi nemške vmes, znabiti tudi katera francozka in laška zraven. Sledije tú le, kakor je pisatelj tú in tam katero čul, al od nje čital. Konečno zadnjič še dostavim opomin, da kdor do zdaj ni nič o vražah verjel, naj tudi prihodnjič nič ne verjame; kdor je do zdaj kaj verjel, naj saj prihodnjič ne verjame prav nič. Kdor pa hoče čitaje ta članek se smejati, se smé, kolikor mu drago in če se hoče še pozneje kdaj, se tudi sme brez skrbí, kolikor časa mu je drago; le takrat naj se nikar glasno ne smeje (k večem bi smel skrivaje se malo postransko namuzati), kadar bo imel s čebelami kaj opraviti, da katera čebela ne bode krivo mislila, da njo zasmehuje ter ga sovražno ne piči. Po tem potrebnem vvodu, pogledjmo navadne čebelarske vraže.

Naj večja nadloga za čebelarja je v nekaterih časih nasprotno ropanje čebel. Zato so si tudi čebelarji vselej naj več prizadevali to nadlogo odvrniti, ali saj pomanjšati; toraj ni tudi čuda, da je o tej reči skoraj naj več vraž.

Vraža je, če kdo misli in verje: Ta ali uni sosed, nevošljivec ali lakomnež zamore čebele na rop pošiljati. Ko smo se enkrat nekje od tega pogovarjali, mi je rekel mlad čebelar: Vidijo gospod! dokler bo N. živ, jaz ne bom nikoli čebel imel, dasiravno imam naj večje veselje do tega. I zakaj pa ne? Zato ker mi je sovražen ter bi mi čebele vselej vničil. On svojim čebelam kar reče, kam naj gredó in tisti čebelar je vselej ob vse. Vse prigovarjanje je bilo zastoj. Na mnogo ugovorov ni družega vedel, kakor: Hm! jaz že vem, kar vem. Nad tem tudi nismo dvomili, le revež sam ni vedel kaj vé in kaj ne vé. Da je taka vraža zeló škodljiva ter tudi zeló pregrešna in krivična, umé se samo po sebi.

Nasproti pa je tudi res, da se najdejo lakomniki, kateri s hudobnim namenom méd z žganjem in drugimi rečmi pačijo, da bi bile čebele hujše ter šle na rop.

Da je to ne le pregreha, ampak tudi krivica, ki gré pred sodnijo, nam bo menda vsak pritrdil.

Da vse to ne bi škodovalo vraža veljeva, lesičji goltanec (požiravnik) dobiti ter ga v žrelice nastaviti, da morajo čebele skoz laziti. Še boljše pa je, da čebelar to berž na spomlad stori, ali po roju, da čebele imajo prvi izlet skozi lesičji goltanec. Komur se pa posreči, da dobi volčji goltanec ter z njim ravno tako ravná, bodo njegove čebele vedno naj močnejše.

(Dalje prih.)

Torbico raznega čebelarskega blaga.

Torbico za razno čebelarsko blago smo že pred nekaj časom nastavili, pa le malokdaj se kaj v njo vrže. Mnogo čebelarjev si misli: „Če ne znam dobro in obširno pisati, rajši nič.“ Res zlasti priprosti čebelar z nekakim svetim (pa nepotrebnim) strahom kake vrstice o skušnjah pošlje, naj večkrat pa tudi tega ne. Mar nič neve? Mar ni nič skusil? Mar mu ni treba nikoli kaj poprašati? Oj ne; o tem in marsičem drugem ima mnogo na srcu; al, kakor rečeno, neumen strah mu pero ali svinčnjek iz rok izbije. In takó se pozgubi drobtina za drobtino, skalica za skalico, s katerih bi bila lahko lepa pogača in visoka palača. Umen čebelar, bodi si tudi še takó priprost kmetovalec, ima pri čebelarstvu takó svoje skušnje, kakor gospod; ker pri čebelarstvu je zmirom kaj novega in, kakor smo že večkrat rekli, tú se nikoli ne izučimo. Po dvajsetih, tridesetih letih čebeloreje se nam sem ter tje kaj primeri, od česar pravimo: „To se še ni pripetilo.“ Mar ni res takó? Da — je istina, katero vsak čebelar skuša. Tedaj: nikar tako plašno; le na dan s takimi primerljeji! Če nevemo vzroka kake reči, iščimo ga v „Čebeli“, ravno zato je društveni list. Če nam ne bo vedelo vredništvo odgovoriti, kar se mu takó lahko primeri, kakor drugim, ker nobedin vsega nevé, bo kak drug čebelar vedel reč pojasniti, ki je znabiti o tem kaj čital, ali znabiti že sam enako skusil ter zavozljano reč dobro rešil. In naj tudi danes, letos nobedin nevé, izvedelo se bode juter, drugo, tretje leto. Le pomislimo, kake velikanske korake je naredilo čebelarstvo v zadnjih tridesetih letih! Pa — kaj pravimo v tridesetih! Tudi v preteklih desetih, celó že v petih letih. Naj več se imamo zahvaliti raznim čebelarskim in društvenim listom. Pa na naj nikdo ne misli, da so čebelarski listi vselej in popolno uterjeno vednostno resnico pisali in donašali. Pač ne; ampak marsikatero zmoto, marsikaj nepotrebnega in marsikaj tudi smešnega! Kaj zato? Skušnje so se naznanovale, zmote razjasnovale in — čebelarstvo je napredovalo. Toraj čebelarji! še enkrat prosimo, dopisovajte, poročajte „Slov. čebeli“, (ki je do zdaj edini list v našem domačem jeziku), kar veste in skušate. Če tudi ni veliko, bode naj le malo zrnice; če tudi ni popolno jasno, bodisi celó temno in dvomljivo, nič ne dé — vse služi v pojasnjenju in vednosti.

S tem postane tudi list bolj zanimiv in mikaven; če vse le eden dela, je delo vselej, kolikor toliko, enostransko. Zadnjič tudi še opomnimo, naj čebelarje ne straši, če kak mali dopis ne pride v „Čebelo“ ter ni treba precej misliti: „Saj ni vse za nič, kaj bom s tem vredništvo nadleževal?“ Ne, rajše mislite: „Če ni bilo uno za nič, bom pa drugo dal.“ Ni pa vse za nič, kar v „Čebelo“ ne pride; znabiti je bilo ravno kar kaj enakega v „Čebelo“, ter zato vrednik ne sprejme, da se eno in

ravno tisto preneglo ne ponavlja. Mnogokrat pa dopis ne pride v „Čebelo“, kakor je bil pisan, ampak daljši, zanimivši članek, kateremu je povod dal ter začetik bil le kratek dopis priprostega čebelarja.

Tedaj dragi čebelarji, torbica bo odprta stala, ne pustite vedno prazno!

Vredništvo.

Znamenitost in korist čebelarstva.

Od tega predmeta govorijo razni čebelarski listi vedno — zastonj. Pač je od tega prepričano malo število umnih čebelarjev v starem in novem svetu; vsem drugim pa je čebelarstvo tako nekaka neznamenita stvar, ki bodi na svetu ali ne; le bolj priljubljena strast nekaterih posamesnih. Ne bomo govorili od vlad, ki čebelarstvo sploh prezirajo in sicer toliko, da za čebelarje ni nikjer prave postave. Nekaj vrstic in §§. zadostuje za vse potrebe. Že mnogo prošenj za določno postavo se je vložilo, n. pr. po občnem zboru v Solnemgradu l. 1872 i. dr., pa vedno zastonj. Naj več določil imamo ne mara še v Avstriji, ki pa pred stoletjem od presvitle cesarice Marije Terezije dane za dandanašnje potrebe več ne zadostujejo. Pa od tega tú ne mislimo dalje govoriti; naš namen je opomniti na neko drugo stvar.

Znano je, kako je bilo na svetovnih razstavah, n. pr. v Londonu, Parizu, Dunaju in zadnjič v Filadelfiji (v Ameriki) vse razstavljeno, vse zastopano: potrebno in nepotrebno, malo in veliko, naj znamenitiši stroji in igrače; le za čebelarstvo ni bilo prostora. Na Dunaju n. pr. je bil prostor čebelnim panjem odločno odrečen; prazni panji in druge reči so bile sicer sprejete, pa brez reda tú in tam razpotaknjene, da pregledati gibanja in napredka čebelarstva je bilo popolno nemogoče. Le po prizadevanju nekaj vnetih čebelarjev je bila že proti zadnjem privatna razstava živih čebel in čebelarskih reči v Simeringu napravljena, katere pa, ker predalječ, je le malo čebelarjev vidilo.

Enako toži nek ameriški list zaradi zanemarjene čebelarske razstave v Filadelfiji. „Zastop čebelarstva v svetovni razstavi je žalibog silno pomanjkljiv; naj bi ne bilo kakih dvoje ali troje ptujcev razstave čebelarskih reči napravilo, bi bilo čebelarstvo tú komaj zastopano. Kdor pozna razvitek in velikanski napredek čebelarstva v Ameriki v poslednjih letih, mora tako v nemarnost milo obžalovati. Vsak obiskovalec razstave, ki se zanima za čebelarstvo, se je smel po pravici nadejati, da bo imel tú priliko vse razne panje in drugo čebelarsko orodje pregledovati, primerjati in od tod se kaj učiti; al glej! po tem, kar je v razstavi videl, je mogel soditi, da blago čebelarstvo je v Ameriki neznano. In še to, kar je čebelarskega orodja razstavljenega, je po zanikrnosti tako razpotaknjeno, da je pregled in primerjanje nemogoče.“ I. t. d.

Prihodnje leto bo spet svetovna razstava v Parizu na Francoskem; bi li ne bilo že čas, da bi se visoke vlade za zanemarjeno čebelarstvo nekoliko potegnile ter se z njih pomočki saj enkrat že napravila občna res svetovna razstava vsega, kar čebelarstvo tiče? Prezgodaj bi ne bilo, potrebno pa gotovo, da bi se tako dobil občni pregled ter spoznalo gibanje, napredovanje in razvitek čebelarstva v poslednjih letih. Naj bi to ne bilo „glas vpijočega v puščavi!“